

अमेरिकेसाठी भविष्य आणि १८ जुलै, २०२० - क्रमांक तीन

धन्य आहेत त्या डोव्झ्यांना जे पाहतात आणि त्या कानांना जे ऐकतात

Jeff Pippenger

2023-08-25

सुधारक चळवळींच्या रेषा या प्रकटीकरण दहा मधील “सात मेघगर्जना” समजून घेण्यासाठी एक किल्ली आहेत. “सात मेघगर्जना” या ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी पहिल्या देवदूताच्या संदेशास प्राप्त झालेल्या सामर्थ्यवर्धनाच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात, जे २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजीच्या महान निराशेपर्यंत चालते. दहावा अध्याय या समजुतीस पुष्टी देण्यासाठी त्या अध्यायामध्येच तीन अंतर्गत साक्षी पुरवितो.

“इ.स. 1840-44 मधील आगमन चळवळ ही देवाच्या सामर्थ्याची एक गौरवशाली प्रगटीकरण होती; पहिल्या देवदूताचा संदेश जगातील प्रत्येक मिशनरी केंद्रापर्यंत पोहोचविण्यात आला, आणि काही देशांत सोळाव्या शतकातील धर्मसुधारणेनंतर कोणत्याही देशात दिसून आलेल्या धार्मिक जागृतींपैकी सर्वात महान धार्मिक रस निर्माण झाला; परंतु तिसऱ्या देवदूताच्या अंतिम इशान्याखाली होणाऱ्या सामर्थ्यशाली चळवळीने यांनाही मागे टाकले जाईल.” The Great Controversy, 611.

पहिल्या देवदूताचा संदेश इ.स. 1840 पासून पुढे जगभर नेण्यात आला. उरियाह स्मिथ यांनी अग्रदूतांची समज मांडली असून ती सिस्टर व्हाइट यांच्या मताशी सुसंगत आहे. स्मिथ हे मान्य करतात की पहिला देवदूत इ.स. 1798 मध्ये आला, आणि इ.स. 1840 मध्ये खाली उतरून आलेला देवदूत हाच पहिला देवदूत होता, हे ते दर्शवितात. स्मिथ आणि अग्रदूतांनी केवळ संदेशाच्या आगमन आणि त्याच्या सामर्थ्यप्राप्ती यांतील भेद लक्षात घेतला नव्हता. स्मिथ स्पष्टपणे सांगतात की प्रकटीकरण अध्याय दहामधील देवदूताने एक पाय समुद्रावर आणि दुसरा पृथ्वीवर ठेवला, तेव्हा त्याद्वारे जगात नेण्यात येत असलेल्या संदेशाची ओळख पटली.

“म्हणून 1798 मध्ये, ख्रिस्ताचा दिवस समीप आला आहे असे जाहीर करण्यावरील निर्बंध समाप्त झाला; 1798 मध्ये, अंतकाळाचा आरंभ झाला, आणि त्या लहान पुस्तकावरील शिक्का काढून टाकण्यात आला. म्हणून त्या काळापासून प्रकटीकरण 14 मधील देवदूत देवाच्या न्यायनिवाड्याची वेळ आली आहे, अशी घोषणा करित पुढे गेला आहे; आणि त्या वेळेपासूनच अध्याय 10 मधील देवदूत समुद्रावर व भूमीवर उभा राहून, आता पुढे काळ राहणार नाही अशी शपथ घेत आहे. त्यांच्या एकरूपतेविषयी कोणताही प्रश्न असू शकत नाही; आणि एका देवदूताचे स्थान निश्चित करण्यासाठी जे सर्व युक्तिवाद लागू पडतात, तेच दुसऱ्याच्या बाबतीतही तितकेच प्रभावी आहेत. या दोन भविष्यवाण्यांची पूर्तता वर्तमान पिढीच्या दृष्टीस पडत आहे, हे दाखविण्यासाठी येथे आपण कोणत्याही युक्तिवादात शिरण्याची गरज नाही. आगमनाच्या संदेशाच्या प्रचारामध्ये, विशेषतः 1840 ते 1844 या काळात, त्यांच्या पूर्ण आणि सविस्तर पूर्ततेस आरंभ झाला. या देवदूताची स्थिती—एक पाय समुद्रावर आणि दुसरा भूमीवर—त्याच्या घोषणेचा समुद्रमार्ग व स्थलमार्ग झालेला व्यापक विस्तार दर्शविते. जर हा संदेश केवळ एका देशासाठीच अभिप्रेत असता, तर त्या देवदूताने केवळ भूमीवर उभे राहणे पुरेसे झाले असते. परंतु त्याचा एक पाय समुद्रावर आहे; यावरून आपण असा निष्कर्ष काढू शकतो की त्याचा संदेश महासागर ओलांडून जाईल, आणि जगातील विविध राष्ट्रे व विभाग यांपर्यंत विस्तारेल; आणि हा निष्कर्ष या तथ्यामुळे अधिक दृढ होतो की, वर उल्लेख केलेली आगमनाची घोषणा खरोखरच जगातील प्रत्येक मिशन केंद्रापर्यंत पोहोचली होती. याविषयी अध्याय 14 अंतर्गत अधिक.” Uriah Smith, Thoughts on Daniel and the Revelation, 521.

म्हणून, दहाव्या अध्यायातील पहिला पद ११ ऑगस्ट, १८४० याची ओळख करून देतो; कारण त्या वेळी प्रकटीकरण नऊमधील भविष्यवाणीनुसार भाकीत केलेले ऑटोमन वर्चस्वाचे अंत संपुष्टात आले. सिस्टर व्हाइट असे म्हणतात:

“इ.स. 1840 मध्ये भविष्यवाणीची आणखी एक उल्लेखनीय पूर्तता घडली आणि त्यामुळे व्यापक रस उत्पन्न झाला. त्याच्या दोन वर्षे आधी, दुसऱ्या आगमनाचा प्रचार करणाऱ्या अग्रणी सेवकांपैकी एक असलेल्या जोसायाह लिच यांनी प्रकटीकरण 9 याचे एक स्पष्टीकरण प्रकाशित केले, ज्यात ऑट्टोमन साम्राज्याच्या पतनाची भविष्यवाणी करण्यात आली होती. त्यांच्या गणनेनुसार, ही सत्ता... 11 ऑगस्ट, 1840 रोजी उलथवून टाकली जाणार होती, जेव्हा कॉन्स्टँटिनोपलमधील ऑट्टोमन सत्ता खंडित होईल, अशी अपेक्षा केली जाऊ शकते. आणि मला विश्वास आहे की, तसेच घडल्याचे आढळून येईल.”

“ज्या अगदी निर्दिष्ट वेळी, त्या वेळी तुर्कीने आपल्या राजदूतांमार्फत युरोपातील मित्रराष्ट्रांच्या संरक्षणाचा स्वीकार केला, आणि अशा प्रकारे तिने स्वतःला ख्रिस्ती राष्ट्रांच्या नियंत्रणाखाली ठेवले. या घटनेने भविष्यवाणीची पूर्णपणे अचूक पूर्तता केली. हे ज्ञात झाल्यावर, मोठ्या संख्येने लोक मिलर आणि त्याच्या सहकाऱ्यांनी स्वीकारलेल्या भविष्यवाणीच्या अर्थलागू तत्त्वांच्या सत्यतेबद्दल खात्री पावले, आणि आगमन चळवळीला अद्भुत असा वेग प्राप्त झाला. विद्वान व मानाचे पुरुष मिलरशी एकरूप झाले, त्याच्या मतांचे प्रचारकार्य आणि प्रकाशनकार्य या दोन्हीत सहभागी झाले, आणि 1840 ते 1844 या काळात हे कार्य झपाट्याने विस्तारले.” The Great Controversy, 334, 335.

दहाव्या अध्यायातील पहिले वचन हे 1840 वर्षाशी संबंधित आहे, आणि दहाव्या वचनात आपण पाहतो की 22 ऑक्टोबर 1844 रोजी योहान अत्यंत कडवट निराश झाला. योहान त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करीत होता ज्यांनी त्या लहान पुस्तकाचा संदेश जगाला नेला, परंतु शेवटी 22 ऑक्टोबर 1844 रोजी कडवट निराशा भोगावी लागली. पहिले वचन ते दहावे वचन 1840 ते 1844 या कालखंडाचा इतिहास दर्शवितात. हा दहाव्या अध्यायातील एक अंतर्गत साक्षीदार आहे.

दुसरा साक्षीदार योहान आहे, जो ते लहान पुस्तक खातो आणि ते त्याच्या तोंडात गोड लागते; हे ११ ऑगस्ट, १८४० च्या संदेशाच्या त्याच्या स्वीकाराचे प्रतिनिधित्व करते; आणि नंतर २२ ऑक्टोबर, १८४४ च्या महान निराशेच्या वेळी ते त्याच्या पोटात कडू होते.

आणि मी त्या देवदूताच्या हातातून ते लहान पुस्तक घेतले व ते खाऊन टाकले; आणि ते माझ्या तोंडात मधाप्रमाणे गोड होते; आणि जसेच मी ते खाल्ले, तसे माझे पोट कडू झाले. प्रकटीकरण १०:१०.

दहावा वचन 1840 ते 1844 या इतिहासाचे एका वचनातच अचूक प्रतिनिधित्व करते. अध्यायाच्या अंतर्गत असलेला तो दुसरा साक्षी आहे की “सात गर्जना” हा त्या इतिहासाचाच निर्देश करतात. सिस्टर व्हाईट यांनी आधीच ओळख करून दिली आहे की “सात गर्जना” या पहिल्या व दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशांच्या अधीन घडून आलेल्या घटनांच्या निरूपणाचा निर्देश करतात. दुसऱ्या देवदूताचा संदेश महान निराशेपर्यंत संपला; म्हणून “सात गर्जना” हाच तोच इतिहास दर्शवितात. 11 ऑगस्ट 1840 पासून 22 ऑक्टोबर 1844 रोजीच्या महान निराशेपर्यंतचा इतिहास हाच प्रकटीकरण अध्याय दहामध्ये विशेषत्वाने अधोरेखित केला जात असलेला भविष्यसूचक इतिहास आहे, या सत्याला समर्थन देणारे तीन अंतर्गत साक्षी आहेत.

मग शेवटच्या वचनात, “सात गडगडाटां”शी संबंधित सत्याशी सुसंगतपणे, संदेशाच्या सादरीकरणासाठी एक आज्ञा दिली जाते आणि तोच इतिहास पुन्हा पुनरावृत्त केला गेला पाहिजे.

आणि तो मला म्हणाला, तुला पुन्हा अनेक लोक, राष्ट्रे, भाषा आणि राजे यांच्याविषयी भविष्यवाणी केली पाहिजे. प्रकटीकरण 10:11.

सात गडगडाट हे दर्शवितात की अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभकाळात—जेव्हा “अंतकाळी” उघड करण्यात आलेल्या संदेशास सामर्थ्य प्राप्त झाले—जे घडले, तेच अॅडव्हेंटिझमच्या अंतकाळाचे चित्रण करील, जेव्हा १९८९ मध्ये उघड करण्यात आलेल्या संदेशास, प्रकटीकरण दहाव्या अध्यायातील देवदूताच्या नव्हे, तर प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील उतरून येणाऱ्या देवदूताच्या अवतरणाद्वारे सामर्थ्य प्राप्त होईल. प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील

देवदूत ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी उतरून आला, आणि आता आपण १८४० ते १८४४ या ऐतिहासिक पुनरावृत्तीच्या समाप्तीकडे जाऊन पोहोचत आहोत.

दहाव्या अध्यायाविषयीची ही निरीक्षणे अनेक वर्षांपासून सार्वजनिक क्षेत्रात आहेत. अलीकडेपर्यंत जे ओळखले गेले नव्हते ते म्हणजे त्या पवित्र इतिहासामध्ये आणखी एक पवित्र इतिहास अंतर्निहित आहे. एखाद्या गोष्टीचा शेवट तिच्या आरंभाशी ओळखणाऱ्या अल्फा आणि ओमेगा तत्वाचा स्वीकार करणारेच त्या इतिहासाला ओळखतील. पवित्र इतिहासामध्ये अंतर्निहित असलेला हा इतिहास एका निराशेने आरंभ होतो आणि महान निराशेने समाप्त होतो. 1843 ते 1844 यांचा इतिहास हा 1840 ते 1844 च्या इतिहासामध्ये असलेला, तरीही त्यापासून वेगळा असा एक विशेष इतिहासाचा प्रवाह आहे. सिस्टर व्हाईट आणि ख्रिस्त—दोघेही—या इतिहासाच्या प्रवाहास संबोधित करतात.

“1840-1844 या काळात देण्यात आलेले सर्व संदेश आता प्रभावीपणे मांडले गेले पाहिजेत, कारण पुष्कळ लोकांनी आपली दिशा गमावली आहे. हे संदेश सर्व मंडळ्यांपर्यंत पोहोचले पाहिजेत.”

“ख्रिस्त म्हणाला, ‘धन्य आहेत तुमचे डोळे, कारण ते पाहतात; आणि तुमचे कान, कारण ते ऐकतात. कारण मी तुम्हांस खचित सांगतो, की पुष्कळ संदेष्टे आणि नीतिमान मनुष्यांनी तुम्ही जे पाहता त्या गोष्टी पाहण्याची इच्छा धरली, पण त्या त्यांनी पाहिल्या नाहीत; आणि तुम्ही जे ऐकता त्या गोष्टी ऐकण्याची इच्छा धरली, पण त्या त्यांनी ऐकल्या नाहीत’ [Matt. 13:16, 17]. 1843 आणि 1844 मध्ये ज्या गोष्टी पाहिल्या गेल्या, त्या पाहणारे डोळे धन्य आहेत.”

“संदेश देण्यात आला होता. आणि तो संदेश पुन्हा सांगण्यात कोणताही विलंब होऊ नये, कारण काळाची चिन्हे पूर्ण होत आहेत; समारोपाचे कार्य पूर्ण झाले पाहिजे. अल्पावधीत एक महान कार्य केले जाईल. देवाच्या नियुक्तीनुसार लवकरच एक संदेश दिला जाईल, जो वाढत जाऊन मोठ्या आर्त हाकेत परिवर्तित होईल. मग दानियेल आपल्या वाट्याला उभा राहील, आपली साक्ष देण्यासाठी.” Manuscript Releases, volume 21, 437.

“१८४३ आणि १८४४ मध्ये ज्या गोष्टी दिसल्या,” त्या “पाहण्याची संदेष्टे आणि नीतिमान मनुष्य यांनी इच्छा धरली होती.” येशूने या पवित्र इतिहासाचा उल्लेख दोन सुवार्तांमध्ये केला, परंतु प्रत्येक उल्लेख वेगळ्या संदर्भात होता.

आणि त्याने त्यांना दृष्टान्तांनी अनेक गोष्टी सांगितल्या, असे म्हणत, पाहा, एक पेरणारा पेरणी करण्यास बाहेर गेला; आणि तो पेरू लागला तेव्हा काही बियाणे वाटेच्या कडेला पडले, आणि आकाशातील पक्षी येऊन ती खाऊन टाकली. काही खडकाळ जागी पडली, जिथे त्यांना फार माती नव्हती; आणि माती खोल नसल्यामुळे ती लगेच उगवली; पण सूर्य वर आल्यावर ती करपून गेली; आणि मुळे नसल्यामुळे ती वाळून गेली. काही काट्यांमध्ये पडली; आणि काटे वाढून त्यांना गुदमरवून टाकले. परंतु काही चांगल्या जमिनीत पडली, आणि फळ आणले; काही शंभरपट, काही साठपट, काही तीसपट. ज्याला ऐकण्यासाठी कान आहेत, त्याने ऐकावे. मग शिष्य त्याच्याजवळ येऊन म्हणाले, तू त्यांना दृष्टान्तांनी का बोलतोस? त्याने उत्तर देऊन त्यांना म्हटले, कारण स्वर्गराज्याची रहस्ये जाणण्यास तुम्हांस दिले आहे, परंतु त्यांना ते दिलेले नाही. कारण ज्याच्याजवळ आहे, त्याला दिले जाईल, आणि त्याच्याकडे अधिक विपुलता होईल; परंतु ज्याच्याजवळ नाही, त्याच्याकडून जे आहे तेही काढून घेतले जाईल. म्हणून मी त्यांना दृष्टान्तांनी बोलतो; कारण पाहत असूनही ते पाहत नाहीत, आणि ऐकत असूनही ते ऐकत नाहीत, तसेच समजतही नाहीत. आणि यशयाची जी भविष्यवाणी म्हणते, ती त्यांच्यामध्ये पूर्ण होते: तुम्ही ऐकून ऐकाल, पण समजणार नाही; आणि पाहून पाहाल, पण जाणणार नाही; कारण या लोकांचे हृदय जाड झाले आहे, आणि त्यांचे कान मंद झाले आहेत, आणि त्यांनी आपले डोळे मिटून घेतले आहेत; असे होऊ नये की त्यांनी कधीतरी आपल्या डोळ्यांनी पाहावे, आणि कानांनी ऐकावे, आणि हृदयाने समजावे, आणि वळून यावे, आणि मी त्यांना बरे करावे. पण धन्य आहेत तुमचे डोळे, कारण ते पाहतात; आणि तुमचे कान, कारण ते ऐकतात. कारण मी तुम्हांस खरे सांगतो, की अनेक संदेष्टे आणि नीतिमान पुरुष यांनी तुम्ही जे पाहता ते पाहण्याची इच्छा धरली, पण पाहिले नाही; आणि तुम्ही जे ऐकता ते ऐकण्याची इच्छा धरली, पण ऐकले नाही. मत्तय 13:3-17.

देवाच्या वचनाच्या परिणामाविषयी बोलताना आणि लोकांना “ऐकण्यास” आवाहन करताना, मत्तयामधील येशू असे ओळखून देतो की, संदेश्यांनी पाहण्याची इच्छा केलेला संदेश जो नाकारणारे लाओदिकीयेकर होते, त्यांचे प्रतिनिधित्व यशया अध्याय सहामध्ये करण्यात आले होते. फ्यूचर फॉर अमेरिका यांनी ११ सप्टेंबर, २००१ च्या संदर्भात यशया सहा हा अध्याय वारंवार मांडला आहे; कारण त्या दिवशी इस्लामच्या आक्रमणासह प्रकटीकरण अठरा मधील पराक्रमी देवदूत अवतरला आणि आपल्या तेजाने पृथ्वी उजळून निघाली. सर्व संदेशे एकमेकांशी सहमत आहेत, आणि यशया सहा मधील तिसऱ्या वचनात आपल्याला त्या अगदी देवदूताचा थेट उल्लेख आढळतो.

ज्या वर्षी राजा उज्जियाचा मृत्यू झाला, त्या वर्षी मी प्रभूला सिंहासनावर बसलेले पाहिले—उंच व उन्नत; आणि त्याच्या वस्त्राचा घेर मंदिर भरून राहिला होता. त्याच्या वर सेराफ उभे होते; प्रत्येकाला सहा पंख होते: दोनांनी त्याने आपले मुख झाकले, दोनांनी आपले पाय झाकले, आणि दोनांनी तो उडत होता. आणि एकाने दुसऱ्याला हाक मारून म्हटले, “पवित्र, पवित्र, पवित्र, सैन्यांचा परमेश्वर; संपूर्ण पृथ्वी त्याच्या गौरवाने भरलेली आहे.” यशया ६:१-३.

प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूत खाली उतरतो तेव्हा त्याच्या तेजाने पृथ्वी प्रकाशमान होते; आणि यशया आपल्याला सांगतो की त्याचे पवित्रस्थानाविषयीचे दर्शन राजा उज्जिया मरण पावला त्या वर्षी घडले, तेव्हा तो आपल्याला आणखी एक महत्त्वाची किल्ली प्रदान करतो. राजा उज्जियाने मंदिरामध्ये याजकाचे कार्य करण्याचा प्रयत्न केला होता. त्याला तसे करण्यापासून ऐंशी याजक आणि महायाजक यांनी प्रतिकार केला, जोपर्यंत परमेश्वराने त्याच्या कपाळावर कुष्ठरोगाचा प्रहार केला नाही. राज्यसत्तेला मंडळीच्या सत्तेशी एकत्र करण्याचा प्रयत्न केल्यामुळे त्याने पशूची खून प्राप्त केली. तो ताबडतोब मरण पावला नाही; त्याला सिंहासनावरून दूर करण्यात आले आणि त्याच्या जागी दुसरा बसविण्यात आला, आणि काही काळ लोटल्यानंतर तो शेवटी ११ सप्टेंबर २००१ रोजी मरण पावला. ख्रिस्ताच्या काळात जसे यहूदी मंडळी क्रमशः मेली, तसेच अॅडव्हेंटिस्ट मंडळीही क्रमाक्रमाने मरते. परंतु ११ सप्टेंबर २००१ रोजी, दानियेल अकराव्या अध्यायातील शेवटच्या सहा वचनांचा संदेश आधीच नाकारलेल्या अॅडव्हेंटिझमचा संयुक्त संस्थानांच्या प्रोटेस्टंट शिंगरूपाने अंत झाला; आणि मग यशयाने प्रतिनिधित्व केलेल्यांना प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील पहिल्या आवाजाने दर्शविलेला संदेश नेण्यास बोलाविण्यात आले.

तेव्हा अजर्या याजक त्याच्या मागोमाग आत गेला, आणि त्याच्याबरोबर परमेश्वराचे ऐंशी शूर याजक होते. त्यांनी उज्जिया राजाला विरोध केला आणि त्याला म्हटले, “हे उज्जिया, परमेश्वराला धूप अर्पण करणे तुझे काम नाही; ते धूप अर्पण करण्यासाठी पवित्र केलेल्या अहरोनाच्या पुत्र असलेल्या याजकांचे काम आहे. पवित्रस्थानातून बाहेर जा; कारण तू अपराध केला आहेस; आणि परमेश्वर देवाकडून यामुळे तुला मान मिळणार नाही.” तेव्हा उज्जिया क्रोधित झाला; आणि धूप अर्पण करण्यासाठी त्याच्या हातात धूपपात्र होते. आणि तो याजकांवर रागावलेला असतानाच, परमेश्वराच्या मंदिरात, धूपवेदीजवळ, याजकांसमोरच त्याच्या कपाळावर कुष्ठरोग प्रकट झाला. मग मुख्य याजक अजर्या आणि सर्व याजकांनी त्याच्याकडे पाहिले, आणि पाहा, त्याच्या कपाळावर कुष्ठरोग झाला होता; म्हणून त्यांनी त्याला तेथून घाईघाईने बाहेर काढले; आणि स्वतः त्यालाही बाहेर जाण्याची घाई झाली, कारण परमेश्वराने त्याला प्रहार केला होता. आणि राजा उज्जिया आपल्या मृत्युदिनापर्यंत कुष्ठरोगी राहिला; आणि कुष्ठरोगी असल्यामुळे तो एका वेगळ्या घरात राहिला; कारण तो परमेश्वराच्या मंदिरापासून वेगळा करण्यात आला होता. आणि त्याचा पुत्र योथाम राजवाड्यावर अधिकारी होता, आणि देशातील लोकांचा न्याय करीत होता. २ इतिहास २६:१७-२१.

हे ओळखणे महत्त्वाचे आहे की ११ सप्टेंबर २००१ रोजी प्रोटेस्टंटवादाचे शिंग सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्चमधून काढून घेण्यात आले, कारण शेवटच्या दिवसांत प्रकाशितवाक्याच्या संदेशाच्या उघडकीस येण्यात तीन मुख्य घटक आहेत. त्यांपैकी एक म्हणजे रिपब्लिकनवादाच्या शिंगाचा आणि प्रोटेस्टंटवादाच्या शिंगाचा समांतर इतिहास. ओळखला गेला पाहिजे असा दुसरा घटक म्हणजे सात मंडळ्यांचे महत्त्व, आणि अर्थातच तिसरा म्हणजे “सात गडगडाट.” हे तिन्ही भविष्यवाणीचे घटक उघडकीस येत असलेल्या संदेशाची रचना करतात, आणि हे ओळखणे आवश्यक आहे की जसे ख्रिस्ताच्या काळात यहूदी मंडळीला वगळून पुढे गेले होते, तसेच “शेवटच्या दिवसांत” अॅडव्हेंटिझमलाही वगळून पुढे

जात आहे.

यशया आपल्या इतिहासकाळात देवाच्या अविश्वासू निवडलेल्या लोकांकडे संदेश घेऊन जाण्यास स्वेच्छेने पुढे येतो, आणि येशू आपल्या इतिहासकाळात त्याच परिस्थितीला संबोधित करण्यासाठी ह्याच शब्दांचा उपयोग करतो. कराराने निवडलेले लोक वगळले जात आहेत, आणि ते “ऐकण्यास” व बरे होण्यास नकार देतात.

आणि तो म्हणाला, जा, आणि या लोकांना सांग, तुम्ही खरोखर ऐकाल, पण समजणार नाही; आणि खरोखर पाहाल, पण ग्रहण करणार नाही. या लोकांचे हृदय स्थूल कर, आणि त्यांचे कान जड कर, आणि त्यांचे डोळे मिटून टाक; नाहीतर ते आपल्या डोळ्यांनी पाहतील, आपल्या कानांनी ऐकतील, आपल्या हृदयाने समजतील, वळतील, आणि बरे होतील. यशया 6:9, 10.

यशयाने स्वीकारलेले कार्य तेच कार्य आहे जे योहान आणि यहेज्केल यांनी छोटे पुस्तक खाल्ले तेव्हा स्वीकारले. ते कराराने निवडलेल्या अशा लोकांसाठी ताडनाचा संदेश धारण करतात, जे प्रभूच्या मुखातून बाहेर टाकले जाण्याच्या प्रक्रियेत आहेत. येशूने संदेष्टे आणि धर्मी पुरुष ज्याला पाहण्याची इच्छा बाळगत होते त्या इतिहासाचा दुसऱ्यांदा उल्लेख केला, तो लूकाने नोंदविला आहे.

आणि हे कफर्नहूम, जे स्वर्गापर्यंत उंचावले गेले आहेस, तुला अधोलोकात ढकलले जाईल. जो तुमचे ऐकतो तो माझे ऐकतो; आणि जो तुम्हाला तुच्छ मानतो तो मला तुच्छ मानतो; आणि जो मला तुच्छ मानतो तो ज्याने मला पाठविले त्यालाच तुच्छ मानतो. मग ते सत्तर जण आनंदाने परत आले व म्हणाले, प्रभू, तुमच्या नावाने भुतेसुद्धा आम्हाला अधीन होतात. तेव्हा त्याने त्यांना म्हटले, मी सैतानाला विजेप्रमाणे स्वर्गातून पडताना पाहिले. पाहा, मी तुम्हाला सर्पांवर आणि विंचवांवर तुडविण्याचा, तसेच शत्रूच्या सर्व सामर्थ्यावर अधिकार देतो; आणि कोणत्याही प्रकारे काहीही तुम्हाला इजा करणार नाही. तथापि याचा आनंद मानू नका की आत्मे तुम्हाला अधीन होतात; परंतु याचा अधिक आनंद माना की तुमची नावे स्वर्गात लिहिली गेली आहेत. त्याच वेळी येशू आत्म्यात आनंदित झाला आणि म्हणाला, हे पित्या, स्वर्ग व पृथ्वीचे प्रभू, मी तुझे आभार मानतो की तू या गोष्टी ज्ञानी व विवेकी लोकांपासून लपविल्या आणि बालकांस प्रगट केल्या; होय, हे पित्या; कारण ते तुझ्या दृष्टीने योग्य वाटले. सर्व गोष्टी माझ्या पित्याकडून मला सोपविण्यात आल्या आहेत; आणि पुत्र कोण आहे हे पित्याशिवाय कोणी जाणत नाही; आणि पिता कोण आहे हे पुत्राशिवाय कोणी जाणत नाही, आणि ज्याला पुत्र त्याला प्रगट करू इच्छितो तोच जाणतो. मग तो आपल्या शिष्यांकडे वळून त्यांना एकांतात म्हणाला, धन्य ते डोळे, जे तुम्ही पाहता त्या गोष्टी पाहतात; कारण मी तुम्हाला सांगतो की, अनेक संदेष्टे आणि राजे यांनी तुम्ही पाहता त्या गोष्टी पाहण्याची इच्छा केली, तरी त्या त्यांनी पाहिल्या नाहीत; आणि तुम्ही ऐकता त्या गोष्टी ऐकण्याचीही इच्छा केली, तरी त्या त्यांनी ऐकल्या नाहीत. लूक 10:15-24.

पुन्हा, ज्यांना धर्मी लोकांनी पाहण्याची इच्छा केली होती ते पाहण्याचा विशेषाधिकार लाभला आहे अशा लोकांशी संबंधित आशीर्वादाचा संदर्भ हा करारबद्ध निवडलेल्या लोकांविषयी आहे, ज्यांना मागे टाकले जात आहे आणि जे “ऐकण्यास” अनिच्छुक आहेत. सिस्टर व्हाईट यांनी कफर्नहूमवरील ख्रिस्ताच्या निषेधाचा उल्लेख केला, जो महान प्रकाशाच्या नकाराचे प्रतीक आहे, आणि [कंसांमध्ये] अँडव्हेटिझमविरुद्धचा धिक्कार ठेवून त्यांनी अँडव्हेटिझमवर भर दिला.

“देवाची मुले असल्याचा दावा करणाऱ्यांमध्ये किती अल्प धीर प्रकट झाला आहे, किती कटु शब्द बोलले गेले आहेत, आणि आपल्या विश्वासाचे नसलेल्यांविरुद्ध किती धिक्कार उच्चारला गेला आहे. अनेकांनी इतर मंडळ्यांतील लोकांकडे मोठे पापी म्हणून पाहिले आहे, परंतु प्रभू त्यांच्याकडे अशा प्रकारे पाहत नाही. जे इतर मंडळ्यांच्या सदस्यांकडे अशा रीतीने पाहतात, त्यांना देवाच्या पराक्रमी हाताखाली स्वतःला नम्र करण्याची आवश्यकता आहे. ज्यांचा ते दोषारोप करतात, त्यांना कदाचित फारच अल्प प्रकाश, थोड्याच संधी आणि विशेषाधिकार लाभले असतील. जर त्यांना आपल्या मंडळ्यांतील अनेक सदस्यांना लाभलेला प्रकाश लाभला असता, तर त्यांनी कितीतरी अधिक प्रगती केली असती, आणि जगासमोर आपल्या विश्वासाचे अधिक उत्तम प्रतिनिधित्व केले असते. जे आपल्या प्रकाशाचा अभिमान बाळगतात, आणि तरीही त्यानुसार चालत नाहीत,

त्यांच्याविषयी ख्रिस्त म्हणतो, 'परंतु मी तुम्हांला सांगतो, न्यायाच्या दिवशी तुम्हांपेक्षा सूर आणि सिदोन यांची स्थिती अधिक सहन करण्याजोगी असेल. आणि तू, कफर्णहूम [ज्यांना महान प्रकाश लाभला आहे असे सातव्या दिवसाचे अॅडव्हेंटिस्ट], जी स्वर्गापर्यंत उंचावली गेलीस [विशेषाधिकारांच्या दृष्टीने], तुला अधोलोकापर्यंत खाली आणण्यात येईल; कारण तुझ्यामध्ये जी पराक्रमी कृत्ये केली गेली, ती जर सदोममध्ये केली गेली असती, तर ते आजपर्यंत टिकून राहिले असते. परंतु मी तुम्हांला सांगतो, न्यायाच्या दिवशी तुझ्यापेक्षा सदोम देशाची स्थिती अधिक सहन करण्याजोगी असेल.' त्या वेळी येशू उत्तर देऊन म्हणाला, 'हे पित्या, स्वर्ग व पृथ्वीचे प्रभु, मी तुझे आभार मानतो, कारण तू या गोष्टी शहाण्यांपासून व सुजांपासून [त्यांच्या स्वतःच्या समजुतीनुसार] लपविल्या, आणि बाळकांस प्रकट केल्या.'"

"आणि आता, तुम्ही ही सर्व कृत्ये केली आहेत, असे परमेश्वर म्हणतो; आणि मी तुम्हांशी लवकर उठून बोललो, परंतु तुम्ही ऐकले नाही; आणि मी तुम्हांला हाक मारली, परंतु तुम्ही उत्तर दिले नाही; म्हणून ज्या या घराला माझे नाव देण्यात आले आहे, ज्याच्यावर तुम्ही भरवसा ठेवता, आणि ज्या स्थळाला मी तुम्हांला व तुमच्या पितरांना दिले, त्याला मी शिलोहप्रमाणेच करीन. आणि जसा मी तुमच्या सर्व भावंडांना, म्हणजे एफ्राईमच्या सर्व वंशाला, माझ्या दृष्टीआड टाकून दिले, तसाच मी तुम्हांलाही माझ्या दृष्टीआड टाकून देईन.'" Review and Herald, August 1, 1893.

अॅडव्हेंटिझममध्ये जी "पराक्रमी कृत्ये" केली गेली होती, तीच ती कृत्ये होती जी नीतिमान पुरुष आणि संदेष्टे पाहण्याची व ऐकण्याची इच्छा करीत होते. ती पराक्रमी कृत्ये 1843 आणि 1844 च्या इतिहासात प्रकट झाली, जेव्हा मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाचा संदेश घोषित करण्यात आला. अॅडव्हेंटिझमने आपला इतिहास नाकारला आहे, आणि विशेषतः 1843 आणि 1844 चा इतिहास. असा एक इतिहास, जो निराशेने सुरू होतो आणि निराशेनेच समाप्त होतो, आणि तरीही असा इतिहास, जो त्यांना नव्याने निर्मिलेल्या पृथ्वीमध्ये मार्गदर्शन करण्यासाठी अभिप्रेत होता.

"मार्गाच्या आरंभी त्यांच्या मागे एक तेजस्वी प्रकाश स्थापित केला होता, ज्यास एका देवदूताने मला 'मध्यरात्रीचा घोष' असे सांगितले. हा प्रकाश संपूर्ण मार्गावर चमकत होता, आणि त्यांच्या पायांसाठी प्रकाश देत होता, जेणेकरून ते अडखळू नयेत."

"जर त्यांनी आपली दृष्टी येशूवर खिळवून ठेवली असती, जो त्यांच्या अगदी पुढे होता व त्यांना त्या नगराकडे नेत होता, तर ते सुरक्षित होते. परंतु लवकरच काही जण थकले, आणि म्हणाले की ते नगर फार दूर आहे, आणि त्यांना अपेक्षा होती की ते त्यात यापूर्वीच प्रवेश करतील. तेव्हा येशू आपला तेजस्वी उजवा हात उंचावून त्यांना धीर देई, आणि त्याच्या हातातून एक प्रकाश प्रकट होई, जो त्या आगमन-समूहावर लहरत जाई, आणि ते 'हालेलूया!' असा जयघोष करीत. इतरांनी उतावळेपणाने त्यांच्या मागील प्रकाशाचा इन्कार केला, आणि म्हणाले की त्यांना इतक्या दूरपर्यंत आणणारा देव नव्हता. त्यांच्या मागील प्रकाश विझून गेला, आणि त्यांच्या पायांभोवती संपूर्ण अंधार पसरला; ते अडखळले, लक्ष्याचे आणि येशूचे दर्शन हरपले, आणि मार्गावरून खाली, अधःस्थित अंधकारमय व दुष्ट जगात कोसळले." Early Writings, 15.

यहूदाच्या वंशातील सिंह आता जे उघड करीत आहे, ते 1843 आणि 1844 यांचा इतिहास आहे. "सात गडगडाट" हे 1840 ते 1844 यांचे प्रतिनिधित्व करतात; परंतु त्या कालखंडात एक अत्यंत विशेष इतिहास अंतर्भूत आहे, ज्याचे प्रतिरूप कराराच्या इतिहासाच्या प्रारंभापासून दर्शविले गेले आहे. प्रत्येक सुधारक चळवळ परस्पर समांतर आहे आणि त्यांच्याकडे अगदी तेच मार्गचिन्हे आहेत. जर त्या एकमेकींपेक्षा भिन्न असत्या, तर सैतान प्रत्येक सुधारक चळवळीसाठी वेगवेगळी आक्रमण-योजना निर्माण केली असती; परंतु तो कधीही तसे करीत नाही.

"परंतु सैतान निष्क्रिय नव्हता. आता त्याने तेच करण्याचा प्रयत्न केला, जे त्याने प्रत्येक इतर सुधारणा-चळवळीत करण्याचा प्रयत्न केला आहे—खऱ्या कार्याच्या ऐवजी बनावट गोष्ट त्यांच्यावर खपवून लोकांना फसविणे आणि नष्ट करणे. जसे ख्रिस्ती मंडळीच्या पहिल्या शतकात खोटे ख्रिस्त होते, तसेच सोळाव्या शतकात खोटे संदेष्टे उदयास आले." The Great Controversy, 186.

या उताऱ्यातील, आपण सामायिक करीत असलेल्या एकूण संदेशाच्या दृष्टीने, अत्यावश्यक मुद्दा असा आहे की जेव्हा अॅडव्हेंटिझमने प्रोटेस्टंटवादाचा झगा धारण करून ठेवणे सोडून दिले आणि ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी तो पूर्णपणे काढून घेतला गेला, तरीही ते असा आग्रह धरतात की तिसऱ्या देवदूताचा मोठा घोष करणारी उरलेल्यांची चळवळ तेच आहेत. तरी ते बनावट आहेत. आता कोणती चळवळ प्रोटेस्टंटवादाचे शिंग वाहून नेत आहे हे जर तुम्ही ओळखले नाही, तर संयुक्त संस्थानांतील त्या दोन शिंगांमधील समांतरता समजणे अक्षरशः अशक्य आहे.

१८४३ आणि १८४४ यांचा इतिहास प्रत्येक सुधारणा-चळवळीत प्रतिरूपित झालेला आहे; आणि आता आपण प्राचीन इस्राएलची देवाच्या निवडलेल्या प्रजेस म्हणून सुरुवात, तसेच इस्राएलची देवाच्या निवडलेल्या प्रजेस म्हणून समाप्ती, यांचा उपयोग आधुनिक इस्राएलमध्ये याच गोष्टीचे निदर्शन करण्यासाठी करणार आहोत, ज्यामध्ये सुधारक चळवळींच्या प्रत्येक रेषेत प्रतिरूपित झालेल्या १८४३ आणि १८४४ यांवर विशेष लक्ष केंद्रित केलेले आहे.

मोशेने भविष्यवाणी केली की प्रभू स्वतःसारखा एक संदेष्टा उभा करील, आणि तो संदेष्टा येशू होता. प्रेषितांची कृत्ये या पुस्तकात लूक याची पुष्टी करतो की येशूने मोशेची भविष्यवाणी पूर्ण केली.

तुझा परमेश्वर देव तुझ्यामधून, तुझ्याच बंधूजनांमधून, माझ्यासारखा एक संदेष्टा तुझ्यासाठी उभा करील; त्याचे तुम्ही ऐकावे. अनुवाद 18:15.

येशू हा तो संदेष्टा आहे ज्याचे आपण ऐकले पाहिजे.

कारण मोशेने खरोखर पितरांस असे म्हटले, 'तुमच्या देव परमेश्वराकडून तुमच्या बंधूंमधून तुमच्यासाठी माझ्यासारखा एक संदेष्टा उठविला जाईल; तो तुम्हांला जे काही सांगेल त्या सर्व गोष्टींत तुम्ही त्याचे ऐकले पाहिजे. आणि असे होईल की, जो कोणी त्या संदेष्ट्याचे ऐकणार नाही, तो लोकांमधून नष्ट केला जाईल.' होय, आणि शमुवेलापासून पुढे येणारे सर्व संदेष्टे, जितक्यांनी वचन सांगितले आहे, त्यांनीही ह्या दिवसांविषयी पूर्वकथन केले आहे. तुम्ही संदेष्ट्यांची संतती आहात, आणि त्या कराराचेही वारस आहात जो देवाने आपल्या पितरांबरोबर केला, अब्राहामास असे म्हणत, 'आणि तुझ्या संतानात पृथ्वीवरील सर्व कुळे आशीर्वादित होतील.' तुम्हांजवळ प्रथम देवाने आपला पुत्र येशू याला उठवून पाठविले, तुम्हांपैकी प्रत्येकाला त्याच्या दुष्कृत्यांपासून परावृत्त करून तुम्हांला आशीर्वाद देण्यासाठी. प्रेषितांची कृत्ये 3:22-26.

ख्रिस्ताची सुधारणा-रेषा, जशा सर्व सुधारणा-रेषा सुरू होतात तशी, अंतकाळी सुरू होते. ख्रिस्ताच्या दिवसांत "अंतकाळ" म्हणजे त्याचा जन्म होय. पवित्र शास्त्र दाखविते की त्याच्या जन्मसमयी ज्ञानाची वाढ झाली, जी दानिएलाच्या पुस्तकातील "अंतकाळ" या व्याख्येशी सुसंगत आहे. मेंढपाळ असोत, पूर्वेकडून आलेले ज्ञानी पुरुष असोत, क्रोधित हेरोद असो, किंवा मंदिरातील अन्ना व शिमोन असोत—तो जन्मला तेव्हा ज्ञानाची वाढ झाली होती. त्या टप्प्यावर यहुदी मंडळीच्या नेतृत्वाला वळसा घालण्यात आला. घटस्फोट ही एक प्रगतिशील प्रक्रिया होती, परंतु ती त्यांच्या त्या संदेशाच्या नकाराने सुरू झाली, जो अंतकाळी उघड करण्यात आला होता.

"मनुष्यांना हे माहित नसते, परंतु ही वार्ता स्वर्गाला आनंदाने परिपूर्ण करते. अधिक गहिरे आणि अधिक कोमल अशा हितचिंतेने प्रकाशाच्या लोकातील पवित्र प्राणी पृथ्वीच्या दिशेने आकृष्ट होतात. त्याच्या उपस्थितीमुळे संपूर्ण जग अधिक तेजस्वी झाले आहे. बेथलेहेमच्या डोंगरांवर देवदूतांचा अगणित समुदाय एकत्र जमला आहे. जगाला ही आनंदवार्ता जाहीर करण्यासाठी ते संकेताची प्रतीक्षा करीत आहेत. इस्राएलमधील नेते आपल्या सोपविण्यात आलेल्या विश्वासास खरे ठरले असते, तर येशूच्या जन्माची घोषणा करण्याच्या आनंदात ते सहभागी झाले असते. पण आता त्यांना वगळण्यात आले आहे." द डिझायर ऑफ एजेस, 47.

दानियेल अकरावा अध्याय, चाळीसावे वचन पूर्ण झाले तेव्हा १९८९ मध्ये अॅडव्हेंटिझमचे नेतृत्व बाजूस सारले गेले. येशूचा प्रतिरूप असलेल्या मोशेच्या इतिहासातील "अंतकाळ" हा त्याचा जन्म होता; त्या वेळी त्याच्या कुटुंबाला, आणि त्यानंतर फरोहाच्या कन्येला, बालक मोशेबद्दल वाढलेले ज्ञान प्राप्त झाले. त्याचे नाव अर्थातच "पाण्यातून वाचवलेला" असा अर्थ दर्शवते, आणि येशूचा अर्थ "यहोवा तारण करतो" असा आहे.

“शेवटच्या काळा”नंतर सर्व सुधारणा-रेषा असा एक बिंदू दर्शवितात, जेव्हा त्या विशिष्ट इतिहासात वाढविण्यात आलेले ज्ञान एका संदेशाच्या रूपात औपचारिक केले जाते, जे त्या पिढीपुढे साक्ष म्हणून उभे केले जाऊ शकते, जिच्यावर शेवटच्या काळी उघड करण्यात आलेल्या प्रकाशाबद्दल उत्तरदायित्व ठेवले जाणार आहे.

योहान बाप्तिस्ताने ख्रिस्ताचा संदेश औपचारिक रीतीने मांडला, आणि मोशेचा संदेश त्याच्या चाळीसाव्या वर्षी औपचारिक स्वरूपात प्रकट झाला, जेव्हा त्याने स्वतःच्या बळावर इस्राएलाला मिसरमधून सोडविण्याचा प्रयत्न केला. मिसरमधून सुटकेचा संदेश आता सार्वजनिक नोंदीत आला होता.

चाळीस वर्षांनंतर जळत्या झुडपाजवळ मोशेचा संदेश सामर्थ्यसंपन्न करण्यात आला आणि देवाच्या दैवीत्वाच्या दोन चिन्हांनी त्याची साथ केली—सर्पात रूपांतरित झालेली काठी आणि मोशेने आपल्या उरातून बाहेर काढलेला कुष्ठरोगी हात. येशूचा संदेश त्याच्या बाप्तिस्म्यावेळी सामर्थ्यसंपन्न करण्यात आला, आणि त्यास दैवीत्वाच्या दोन चिन्हांनी साथ होती—पित्याचा आवाज आणि पवित्र आत्मा. या दोन्ही इतिहासांतील पुढील मार्गचिन्ह पहिल्या निराशेचे, विलंबाच्या काळाचे, दुसऱ्या देवदूताच्या आगमनाचे किंवा 1843 चे प्रतिनिधित्व करते.

मोशेच्या वंशातील निराशेचे चित्रण त्याच्या पत्नीच्या प्रसंगातून दिसून येते, जेव्हा आपल्या मुलाचे सुंता न केल्याबद्दल देवदूत मोशेला ठार करण्यासाठी उतरला. भीतीपोटी सिप्पोराने त्यांच्या मुलावर तो विधी स्वतः केला. मोशे आपल्या मुलाची सुंता करणे विसरला होता! अब्राहामाला देण्यात आलेल्या कराराचे जे मूलभूत चिन्ह होते, तेच मोशेकडून विसरले गेले. पितामह अब्राहामाने इजिप्तमध्ये आणि इजिप्तमधून हिब्रू लोकांच्या बंदिवासाची व सुटकेची भविष्यवाणी मांडली होती, आणि ती भविष्यवाणी विशेषतः मोशेद्वारे पूर्ण व्हावयाची होती; तरीही मोशे आपल्या मुलाची सुंता करणे विसरला. त्या वेळी मोशेने सिप्पोराला सुटकेनंतरपर्यंत तिच्या पित्याजवळ राहण्यासाठी परत पाठविले. मोशेने इस्राएलच्या संततीस लाल समुद्राच्या पाण्यातून नेईपर्यंत ती मिद्यानमध्ये थांबून राहिली; प्रेषित पौल आपल्याला सांगतो की हे बाप्तिस्म्याचे प्रतिरूप आहे, म्हणजे सुंतेची जागा घेणारा तोच विधी. तो मुद्दा चुकवू नका. मोशेच्या इतिहासात दुसऱ्या देवदूताचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या मार्गचिन्हाचे आगमन—जे मार्गचिन्ह त्या इतिहासातील पहिली निराशा निर्माण करते—हे अब्राहामाच्या देवासोबतच्या करारसंबंधातील प्रमुख नियमाच्या नकाराचे द्योतक होते.

ख्रिस्ताच्या कार्याच्या अनुक्रमातील पहिली निराशा म्हणजे लाझराचा मृत्यू होय; मार्था आणि मरिया यांना याची खात्री होती की, येशूने विलंब केला नसता आणि लाझर चार दिवसांपूर्वीच मृत झाला नसता, तर हे घडलेच नसते. येशूने आपल्या निकटच्या मित्र लाझराला मरण्यास आणि थडग्यात कुजण्यास परवानगी दिली, ही निराशा केवळ त्या दोन्ही बहिणींसाठीच नव्हे, तर शिष्यांसाठीही अत्यंत महान होती. तरीही लाझराचे पुनरुत्थान ख्रिस्ताच्या संपूर्ण सेवाकार्याची मोहोर ठरले.

“लाजरकडे येण्यास उशीर करून, ज्यांनी त्याला स्वीकारले नव्हते त्यांच्याविषयी ख्रिस्ताचा दयेचा एक हेतू होता. तो थांबला, म्हणजे लाजराला मेलेल्यांतून उठवून तो आपल्या हट्टी, अविश्वासी लोकांना तो खरोखरच ‘पुनरुत्थान आणि जीवन’ आहे याचा आणखी एक पुरावा देऊ शकेल. इस्राएलाच्या घराण्यातील त्या गरीब, भरकटलेल्या मेंढ्यांबद्दलची सर्व आशा सोडून देण्यास तो तयार नव्हता. त्यांच्या अपरिवर्तितपणामुळे त्याचे हृदय तुटत होते. आपल्या दयेने त्याने त्यांना आणखी एक पुरावा देण्याचा हेतू केला की तोच पुनर्स्थापक आहे, तोच एकमेव आहे जो जीवन आणि अमरत्व प्रकाशात आणू शकतो. हा असा पुरावा असणार होता की ज्याचा याजकांना विपर्यास करता येणार नव्हता. बेथानीला जाण्यास त्याने केलेल्या उशिराचे हेच कारण होते. हे सर्वोच्च चमत्कार, म्हणजे लाजराला उठविणे, त्याच्या कार्यावर आणि त्याच्या दैवीत्वाच्या दाव्यावर देवाची मोहोर बसविणारे ठरणार होते.”
द डिझायर ऑफ एजेस, 529.

देवाच्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रीकरणाचे चित्रण 1843 आणि 1844 च्या इतिहासात करण्यात आले आहे, कारण आम्हांस असे कळविण्यात आले आहे की विजयी प्रवेशाच्या वेळी ख्रिस्ताला यरुशलैमात नेणारा लाजर हाच होता. विजयी प्रवेशाचा इतिहास हाच तो इतिहास आहे, ज्याचा उपयोग सिस्टर व्हाईट 1843 आणि 1844

मधील मध्यरात्रीच्या घोषणेचे चित्रण करण्यासाठी करतात. हा गैरसमज असा होता की मृतांना पुनरुत्थित करण्याची सामर्थ्य ख्रिस्ताजवळ देवाच्या सर्जनशील शक्तीद्वारे आहे. मरियम आणि एलिझाबेथ यांनी कबूल केले की त्यांना ठाऊक होते की अंतिम त्तुतारीच्या वेळी येशूकडे लाजराला पुनरुत्थित करण्याचे सामर्थ्य आहे; परंतु त्याच्याकडे त्या वेळीसुद्धा, त्या ठिकाणीच, पुनरुत्थान करण्याचे सामर्थ्य प्रत्यक्ष आहे, हे त्या पाहू शकल्या नाहीत. त्याच्या बाप्तिस्म्यात आणि मृत्यूत—त्याच्या वैयक्तिक साडेतीन वर्षांच्या सेवाकार्याच्या आरंभी व समाप्तीला—तो ज्या सत्याचे प्रदर्शन करण्यासाठी आला होता, त्याच सत्याचा त्या इन्कार करीत होत्या. कबरवरील दगड दूर केला जाईपर्यंत त्या पाहू शकल्या नाहीत, जसे नंतर 1843 च्या चार्टवरील काही आकड्यांतील एका चुकीवरून त्याचा हात दूर केला जाईल.

मोशेने झिप्पोराला फिरऔनाबरोबर होऊ घातलेल्या संघर्षापासून दूर पाठविल्यानंतर, त्याची भेट त्याचा मोठा भाऊ अहरोन याच्याशी झाली; आणि हे दोघे दूत दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करीत इजिप्तकडे निघाले. इजिप्तवर कोणत्याही पीडा आणण्यापूर्वी, मोशेने फिरऔनाला इशारा दिला की, जर त्याने इस्राएलास, जो देवाचा पहिला जन्मलेला आहे, बाहेर जाऊन उपासना करू दिले नाही, तर देव इजिप्तच्या पहिल्या जन्मलेल्याचा वध करील.

आणि परमेश्वर मोशेला म्हणाला, “जेव्हा तू मिसरात परत जाशील, तेव्हा मी तुझ्या हातात ठेवलेली ती सर्व चिन्हे फारोसमोर कर, हे पाहा; परंतु मी त्याचे हृदय कठीण करीन, म्हणून तो लोकांना जाऊ देणार नाही. आणि तू फारोला म्हण, ‘परमेश्वर असे म्हणतो, इस्राएल हा माझा पुत्र आहे, माझा ज्येष्ठ पुत्र; आणि मी तुला सांगतो, माझ्या पुत्राला जाऊ दे, म्हणजे तो माझी सेवा करील; आणि जर तू त्याला जाऊ देण्यास नकार देशील, तर पाहा, मी तुझा पुत्र, म्हणजे तुझा ज्येष्ठ पुत्र, ठार मारीन.’” निर्गम 4:21-23.

मध्यरात्रीचा आक्रोश ही अशी एक भविष्यवाणी होती की जी भविष्यात पूर्ण होणार होती.

“इस्राएलच्या मिसरमधून झालेल्या सुटकेच्या वेळी, पहिलावानांना अर्पण करण्याची आज्ञा पुन्हा देण्यात आली. इस्राएलची संताने मिसरी लोकांच्या दास्यात असताना, परमेश्वराने मोशेला मिसराचा राजा फिरऔन याच्याकडे जाऊन असे म्हणण्यास सांगितले, ‘परमेश्वर असे म्हणतो, इस्राएल हा माझा पुत्र आहे, माझा ज्येष्ठ; आणि मी तुला सांगतो, माझ्या पुत्राला जाऊ दे, म्हणजे तो माझी सेवा करील; आणि जर तू त्याला जाऊ देण्यास नकार दिलास, तर पाहा, मी तुझा पुत्र, म्हणजे तुझा ज्येष्ठ, याचा वध करीन.’” निर्गम 4:22, 23.”

“मोशेने आपला संदेश दिला; परंतु त्या गर्विष्ठ राजाचे उत्तर असे होते, ‘परमेश्वर कोण आहे, की मी इस्राएलास जाऊ देण्यासाठी त्याच्या वचनाचे पालन करावे? मी परमेश्वराला ओळखत नाही, आणि मी इस्राएलास जाऊ देणारही नाही.’” निर्गम ५:२. परमेश्वराने आपल्या लोकांसाठी चिन्हे व अद्भुते यांद्वारे कार्य केले, आणि फारोवर भयंकर न्यायपातविले. शेवटी संहारक देवदूतास आज्ञा देण्यात आली की त्याने मिसरी लोकांमधील मनुष्य आणि पशु यांचे पहिलावान ठार करावे. इस्राएली लोकांची सुटका व्हावी म्हणून त्यांना आज्ञा देण्यात आली की त्यांनी वध केलेल्या कोकराच्या रक्ताने आपल्या दाराच्या चौकटी चिन्हांकित कराव्यात. प्रत्येक घरावर अशी खूण असणे आवश्यक होते, जेणेकरून मृत्यूच्या आपल्या कार्यासाठी देवदूत आला असता, तो इस्राएली लोकांच्या घरांवरून पुढे निघून जाईल.” द डिझायर ऑफ एजेस, ५१.

फिरऔनाकरिता असलेल्या मध्यरात्रीच्या आरोळीच्या संदेशाने, फिरऔनाच्या बंडखोरीच्या प्रत्युत्तरादाखल पहिलावानाच्या मृत्यूची ओळख करून दिली. हा संदेश अभिलेखात नोंदविला गेल्यानंतर, 1844 च्या उन्हाळ्यातील मध्यरात्रीच्या आरोळीच्या सामर्थ्याचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या पीडा मिसरावर आणल्या गेल्या. 1844 च्या उन्हाळ्यात मध्यरात्रीच्या आरोळीचा संदेश भरतीच्या प्रचंड लाटेसारखा संपूर्ण देशभर पसरला. त्या पीडा मिसरावरून झेपावल्या, आणि पहिलावानाच्या वचनबद्ध मृत्यूचा क्षण आला तेव्हा, संपूर्ण मिसरभर मध्यरात्री एक आरोळी ऐकू आली.

मग मोशे म्हणाला, परमेश्वर असे म्हणतो, मध्यरात्रीच्या सुमारास मी मिसर देशाच्या मध्यभागी निघून जाईन; आणि मिसर देशातील सर्व पहिलावान मरतील—सिंहासनावर बसलेल्या फारोच्या पहिलावानापासून ते गिरणीमागे असलेल्या दासीच्या पहिलावानापर्यंत; तसेच पशूंचे सर्व पहिलावानही. आणि संपूर्ण मिसर देशभर

असा मोठा आक्रोश होईल की, तसला पूर्वी कधी झाला नव्हता आणि पुढेही कधी होणार नाही. निर्गम ११:४-६. ख्रिस्ताचा यरुशलेममध्ये झालेला विजयोत्सवी प्रवेश कलवरीच्या क्रूसापर्यंत नेणारा ठरला, आणि ख्रिस्ताचे शिष्य व त्याचे इतर अनुयायी यांनी एक महान निराशा अनुभवली.

“आमची निराशा शिष्यांच्या निराशेइतकी मोठी नव्हती. मनुष्यपुत्र जेव्हा विजयोल्लासाने यरुशलेमात प्रवेश केला, तेव्हा त्यांनी अपेक्षा केली की त्याला राजा म्हणून मुकुट घातला जाईल. सभोवतालच्या सर्व प्रदेशांतून लोकांच्या झुंडी जमल्या आणि त्यांनी मोठ्याने हाक मारली: ‘दावीदाच्या पुत्राला होशाना.’ आणि जेव्हा याजक व वडीलजनांनी येशूस विनविले की त्याने त्या जमावाला शांत करावे, तेव्हा त्याने जाहीर केले की जर त्यांनी गप्प बसावे, तरी दगडसुद्धा आरोळी ठोकतील, कारण भविष्यवाणी पूर्ण झाली पाहिजे. तरीही काही दिवसांतच ह्याच शिष्यांनी आपल्या प्रिय स्वामीला—ज्याच्याविषयी ते मानत होते की तो दावीदाच्या सिंहासनावर राज्य करील—कूर क्रूसावर, उपहास करणाऱ्या व टिंगल करणाऱ्या फरीश्यांच्या वर उंचावलेला पाहिला. त्यांच्या उंच आशा चुरडल्या गेल्या, आणि मृत्यूचा अंधकार त्यांच्याभोवती दाटून आला.” Testimonies, volume 1, 57, 58.

शिष्यांचा आणि मिलराइट्सचा महान निराशाभंग हाही इब्री लोक फिरऔनाच्या सैन्य व लाल समुद्र यांच्या मध्ये अडकले होते, यानेही दर्शविला जातो.

“भूतकाळातील युगांचा साचलेला प्रकाश आमच्यावर प्रकाशमान होत आहे. इस्राएलच्या विस्मरणाचा वृत्तांत आमच्या प्रबोधनासाठी जतन करून ठेवण्यात आला आहे. या युगात देवाने प्रत्येक राष्ट्र, कुळ आणि भाषेतून स्वतःकडे एक प्रजा एकत्र करण्यासाठी आपला हात पुढे केला आहे. आगमन चळवळीत त्याने आपल्या वारशासाठी कार्य केले आहे, जसे त्याने इस्राएल लोकांना मिसरदेशातून बाहेर नेताना त्यांच्यासाठी केले. 1844 च्या महान निराशेमध्ये त्याच्या लोकांच्या विश्वासाची परीक्षा झाली, जशी लाल समुद्राजवळ इब्री लोकांची झाली होती.” Testimonies, volume 8, 115, 116.

ख्रिस्त यरुशलेममध्ये प्रवेश केला तेव्हा त्या क्षणाच्या प्रेरणेने स्तुतीचा एक उद्रेक निर्माण झाला, ज्याला फरीशी लोकांनी गप्प बसविण्याचा प्रयत्न केला, हे पाहणे महत्त्वाचे आहे. त्या स्तुतिगायनाचा गाभा असा होता की येशू हा दाविदाचा पुत्र आहे, हीच ती प्रतिमा होती जी ख्रिस्ताने वाद घालणाऱ्या यहुदी लोकांबरोबरच्या आपल्या वाचिक संवादाचा शेवट दर्शविण्यासाठी वापरली. यहुदी लोकांना सर्वाधिक चीड आणणारी गोष्ट म्हणजे, येशूला दाविदाचा पुत्र असे संबोधताना ते अप्रत्यक्षरीत्या राजा दाविदाच्या यरुशलेममधील विजयोत्सवी प्रवेशाचाच संदर्भ देत होते.

करारपेटी यरुशलेमात आणण्याच्या दावीदाच्या कार्याच्या इतिहासात, संदेशाचे सामर्थ्यीकरण दावीदाच्या सामर्थ्यीकरणाद्वारे प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविले गेले होते.

आणि दावीद पुढे जात राहिला, आणि महान होत गेला; आणि सेनाधीश परमेश्वर देव त्याच्याबरोबर होता. 2 शमुवेल 5:10.

त्यानंतर दावीदाने कराराचा कोश यरुशलेमात आणण्याचा निश्चय केला. कराराचा कोश दावीदाच्या नगरीत आणण्याच्या या कार्यात, प्रत्येक सुधारणा-रेषेत असते तशी, एक निराशा येणार होती. उज्जा, ज्याच्या नावाचा अर्थ ‘बल’ असा होतो, त्याला कराराच्या कोशाला स्पर्श करण्याचा अधिकार नसल्याचे पूर्णपणे माहित असूनही, त्याने तरी तसे केले. ज्या गोष्टीमुळे कराराचा कोश प्रथमच बंदिवासात गेला, ती म्हणजे प्रभूच्या प्रकट केलेल्या इच्छेविषयीची अवज्ञा आणि देवाच्या कराराच्या कोशाशी निगडित सामर्थ्याविषयीचा उद्धट अनुमान. तरीही उज्जा, दावीदाचा एक बलवान मनुष्य, अवज्ञाकारी ठरला, जसे मोशेने सुंतेच्या आज्ञेचे उल्लंघन केले होते. उज्जाला प्राणदंड झाला, आणि दावीदाला हे समजेपर्यंत की उज्जाच्या मृत्यूनंतर ज्या ठिकाणी कराराचा कोश थांबून राहिला होता त्या ठिकाणाची देखरेख करणाऱ्यांवर आशीर्वाद होत होते, तोपर्यंत कराराचा कोश यरुशलेमाबाहेरच थांबून राहिला. त्यानंतर दावीद पुन्हा कराराचा कोश यरुशलेमात आणण्यासाठी निघाला. दावीद नाचत यरुशलेमात प्रवेश करीत असताना त्याच्या

पत्नीने त्याचे नग्नत्व पाहिले आणि ती फार निराश झाली.

सुधारणावादी चळवळींच्या तीन रेषा, ज्या सर्व 1843 आणि 1844 या कालावधीशी संबंधित आहेत—तोच तो काळ, जो धार्मिक पुरुषांनी व संदेष्ट्यांनी पाहावा व ऐकावा अशी इच्छा धरली होती. दुसऱ्या देवदूताच्या आगमनाची वैशिष्ट्ये—ज्यायोगे विलंबाचा काळ व निराशा चिन्हांकित होतात—ही सर्व सहजपणे दिसून येतात. अधिक सखोल सत्ये हे दर्शवितात की ती निराशा केवळ मोशे, किंवा उज्जाह, किंवा मार्था व मरिया यांच्याकडून झालेला गैरसमज नव्हता; तर ती अशी निराशा होती की जी त्या इतिहासाशी निगडित असलेल्या एका मूलभूत तत्त्वाच्या नाकारण्याशी संबंधित होती, ज्या इतिहासात ती निराशा पूर्णत्वास आली. मोशेसाठी ते सुतेचे चिन्ह होते; उज्जाहसाठी ते कराराच्या कोशाविषयी देवाच्या आज्ञांबाबतचे उद्धट गृहीतक होते; आणि मार्था व मरियेसाठी ते पुनरुत्थान घडवून आणण्याविषयी ख्रिस्ताच्या सर्जनशील सामर्थ्यावर विश्वासाचा अभाव होता.

मोशेच्या बाबतीत, त्याच्या सेवाकार्याचा अगदी केंद्रस्थ विषय असा होता की, निवडलेल्या लोकांशी करारसंबंध स्थापित करणे; आणि मोशे त्या कराराच्या चिन्हालाच विसरला. उज्जाहच्या बाबतीत, तो देवाच्या नियमाच्या पावित्र्याच्या अगदी तत्त्वाशी संबंधित होता, जे कराराच्या कोशात साकार झाले होते. मार्था आणि मरिया यांच्या बाबतीत, तो ख्रिस्ताच्या सेवाकार्याच्या अगदी केंद्राशी संबंधित होता, जे त्याच्या बाप्तिस्म्यापासून सुरू होऊन, त्याच्या मृत्यू, दफन आणि पुनरुत्थानाने समाप्त होते, ज्यांचे प्रतिरूप त्याच्या सेवाकार्याच्या आरंभीच दर्शविले गेले होते. 1843 मधील पहिली निराशा, हबक्कूकच्या भविष्यवाणीची पूर्तता असलेल्या तक्त्यावरच्या काही आकड्यांतील एका चुकीमुळे उद्भवली. त्या चुकीत मिलरच्या चळवळीच्या प्रमुख तत्त्वाचा—एक दिवस म्हणजे एक वर्ष या तत्त्वाचा—समावेश होता.

“सात मेघगर्जना” 1840 ते 1844 या काळातील अॅडव्हेंट चळवळीचे प्रतिनिधित्व करतात; परंतु त्या चळवळीच्या अंतर्गत 1843 ते 1844 या कालखंडाचा इतिहास आहे, जो निराशेने सुरू होतो आणि निराशेनेच समाप्त होतो; अशा रीतीने त्या इतिहासावर अल्फा आणि ओमेगा यांची छाप उमटते. आणि हाच तो इतिहास आहे, ज्याकडे येशू आणि एलेन व्हाइट त्या पवित्र इतिहासाच्या रूपाने निर्देश करतात, जो पाहण्याची धर्मी लोकांनी नेहमीच उत्कटतेने इच्छा केली आहे.

त्या चार रेषा; मोशे, दावीद, ख्रिस्त आणि मिलराइट्स हे शिकवितात की जेव्हा दहा कुमारींचा दृष्टांत जगाच्या शेवटी पुन्हा घडतो, तेव्हा दुसऱ्या नव्हे, तर तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे सामर्थ्यवर्धन होईल; आणि त्यानंतर एक निराशा येईल, जी विलंबाच्या काळाची सुरुवात करील.

११ ऑगस्ट १८४० रोजी जेव्हा पहिला देवदूत अवतरला, तेव्हा त्याने मिलेराइट्सच्या प्रमुख भविष्यवाणीविषयक नियमाची पुष्टी केली, आणि त्यांची पहिली निराशा त्या नियमाशी विशेषतः संबंधित असणार होती. जेव्हा ती निराशा आणि विलंबाचा काळ मध्यरात्रीच्या घोषणेत समाप्त झाला, तेव्हा तो संदेशही एका दिवसास एक वर्ष या तत्त्वाशी संबंधित होता; तसेच ख्रिस्त २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी येईल ही ओळखही त्याच तत्त्वाशी संबंधित होती. १८४० ते १८४४ या काळातील सर्व चार मार्गचिन्हे एका दिवसास एक वर्ष या तत्त्वाशी संबंधित होती.

यहूदी लोकांना देवाच्या नियमाचे विश्वस्त करण्यात आले होते, आणि मोशेच्या वंशपरंपरेत जे प्रकरण दर्शविले आहे ते देवाचा नियम व विधी हेच आहे. दावीदाच्या इतिहासातही पुन्हा देवाचाच नियम होता. ख्रिस्ताच्या इतिहासातही देवाचाच नियम होता, कारण रक्तपात झाल्यावाचून देवाच्या नियमाद्वारे पाप्याला प्रकट झालेल्या पापाची क्षमा नाही. परंतु अॅडव्हेंटिझमला केवळ देवाच्या नियमाचेच नव्हे, तर भविष्यवाणीच्या वचनाचेही विश्वस्त करण्यात आले.

म्हणून, मिलराइट इतिहासाच्या परंपरेतील मुख्य विषय हा देवाच्या भविष्यवाणीविषयक नियमांचा आहे. अॅडव्हेंटिझमच्या शेवटी, तो पुन्हा एकदा भविष्यवाणीच्या अर्थलागूकरणाच्या नियमांविषयीच असेल; परंतु 1844 पासून भविष्यवाणीतील कालमर्यादा यापुढे लागू करावयाची नाही. शेवटच्या काळातील नियम हे अल्फा आणि ओमेगा आरंभापासून शेवटाचे निदर्शन घडवितात या तत्त्वावर आधारलेले आहेत.

इस्लामच्या भविष्यसूचक कार्याचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या दुसऱ्या शोकाची पूर्तता होत असताना जेव्हा ऑटोमन वर्चस्व समाप्त झाले, तेव्हा प्रकटीकरण 9:15 मधील तीनशे एव्याणव वर्षे आणि पंधरा दिवसांची भविष्यवाणी पूर्ण झाली, आणि मिलर यांच्या कार्याचे मर्मस्थान असलेले “एक दिवस म्हणजे एक वर्ष” हे तत्त्व पुष्ट झाले.

११ सप्टेंबर २००१ रोजी इस्लामने आघात केला तेव्हा, प्रकटीकरण ८:१३ च्या पूर्ततेमध्ये तिसऱ्या धिक्काराचे आगमन पूर्ण झाले, आणि फ्यूचर फॉर अमेरिका या कार्याच्या अगदी केंद्रस्थानी असलेले तत्त्व दृढ झाले; ते तत्त्व साध्या शब्दांत असे मांडता येते—इतिहासाची पुनरावृत्ती. इस्लामचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या एका धिक्कार-तुरईची भविष्यवाणी पुष्ट झाली, जेव्हा प्रकटीकरण दहा मधील देवदूत १८४० मध्ये आणि प्रकटीकरण अठरा मधील देवदूत २००१ मध्ये पूर्ण झाले. इतिहासाची पुनरावृत्ती झाली होती. पुढे ज्याची अपेक्षा करावी ती म्हणजे निराशा.

निराशा एका विलंबाच्या काळाची सुरुवात करील. ही निराशा कार्यात सहभागी झालेल्यांना खचवून टाकील आणि विखुरून टाकील. ही निराशा भविष्यवाणीच्या एका मूलभूत नियमाची—प्रत्यक्षात, अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभी स्थापन झालेल्या भविष्यवाणीच्या प्रमुख नियमाची—उपेक्षा केल्यामुळे घडून येईल. 11 सप्टेंबर 2001 चे सामर्थ्यप्रदान इस्लामशी संबंधित होते आणि 18 जुलै 2020 ची निराशा इस्लामविषयी होती. आम्हाला कळविण्यात आले आहे की सॅम्युएल स्नो आणि त्यानंतर इतरांना 22 ऑक्टोबर 1844 ही तारीख ओळखण्यास जे कारण झाले, ते म्हणजे 1843 च्या चार्टवरील काही आकड्यांतील एका चुकीवरून प्रभुने आपला हात काढून घेतला. त्यानंतर स्नो आणि मिलरवादी यांनी पाहिले की ज्या त्याच पुराव्यामुळे त्यांनी तेवीसशे वर्षांच्या भविष्यवाणीच्या परिपूर्तीसाठी 1843 हे वर्ष भाकीत केले होते, तोच पुरावा नंतर त्यांना 22 ऑक्टोबर 1844 ओळखण्यास समर्थ करणारा आहे, हे त्यांना समजले.

“येशू आणि सर्व स्वर्गीय सैन्याने ज्यांनी मधुर अपेक्षेने आपल्या जीवास प्रिय असलेल्या त्याला पाहण्याची दीर्घकाळ इच्छा धरली होती, अशांकडे सहानुभूतीने व प्रेमाने पाहिले. त्यांच्या परीक्षेच्या क्षणी त्यांना आधार देण्यासाठी देवदूत त्यांच्या सभोवती घिरट्या घालत होते. ज्यांनी स्वर्गीय संदेश स्वीकारण्याकडे दुर्लक्ष केले होते, ते अंधारात सोडले गेले; आणि देवाचा कोप त्यांच्यावर प्रज्वलित झाला, कारण त्याने स्वर्गातून त्यांच्याकडे पाठविलेला प्रकाश त्यांनी स्वीकारला नाही. ते विश्वासू, निराश झालेले लोक, ज्यांना आपला प्रभू का आला नाही हे समजू शकत नव्हते, त्यांना अंधारात सोडण्यात आले नाही. पुन्हा त्यांना भविष्यवाणीय कालखंडांचा शोध घेण्यासाठी त्यांच्या बायबलांकडे नेण्यात आले. आकड्यांवरील प्रभूचा हात दूर करण्यात आला, आणि चूक स्पष्ट करण्यात आली. त्यांनी पाहिले की भविष्यवाणीय कालखंड 1844 पर्यंत पोहोचत होते, आणि भविष्यवाणीय कालखंड 1843 मध्ये संपले असे दाखविण्यासाठी त्यांनी जो पुरावा मांडला होता, त्याच पुरावाने ते 1844 मध्ये समाप्त होतील हे सिद्ध केले. देवाच्या वचनातून प्रकाश त्यांच्या स्थितीवर पडला, आणि त्यांनी विलंबाचा काळ शोधून काढला—‘दर्शन विलंब करील तरी त्याची वाट पाहा.’ ख्रिस्ताच्या तात्काळ आगमनाविषयीच्या आपल्या प्रेमांमुळे, त्यांनी दर्शनाच्या विलंबाकडे दुर्लक्ष केले होते, जो खऱ्या प्रतीक्षाकारकांना प्रकट करण्यासाठी ठरविण्यात आला होता. पुन्हा त्यांच्याकडे एक कालबिंदू होता. तरी मी पाहिले की त्यांच्यापैकी पुष्कळजण आपल्या तीव्र निराशेपेक्षा वर उठू शकत नव्हते, आणि 1843 मध्ये त्यांच्या विश्वासाचे जे वैशिष्ट्य असलेला उत्साह व शक्तीचा स्तर होता, तो धारण करू शकत नव्हते.” Early Writings, 236, 237.

१८ जुलै, २०२० रोजी इस्लाम संयुक्त संस्थानांवर आक्रमण करील, अशी भविष्यवाणी करण्यास कारणीभूत ठरलेला पुरावा, लवकरच येणाऱ्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी, इस्लाम हाच संयुक्त संस्थानांवर आणला जाणारा न्याय आहे, याची पुष्टी करील, मात्र त्या घटनेशी काळाचा घटक यापुढे संबंधित राहणार नाही, अशी आपण अपेक्षा केली पाहिजे.

१८४० ते १८४४ या इतिहासातील चार प्रमुख मार्गचिन्हे. प्रत्येक मार्गचिन्ह हे मिलरच्या प्रमुख नियमाच्या अनुप्रयोगाशी—म्हणजे एका दिवसाऐवजी एक वर्ष या तत्त्वाशी—संबंधित आहे.

२००१ च्या इतिहासातील रविवार कायद्यापर्यंतच्या चार प्रमुख खूणा. ११ सप्टेंबर २००१ हा इस्लाम होता. १८ जुलै २०२० ची अपयशी भविष्यवाणी इस्लामाविषयी होती. प्रत्येक खूण ही फ्यूचर फॉर अमेरिका यांच्या मुख्य नियमाच्या—इतिहासाच्या पुनरावृत्तीच्या—अर्जाशी संबंधित आहे. “सात मेघगर्जना” भविष्यातील घटनांचे

प्रतिनिधित्व करतात, ज्या त्यांच्या क्रमाने प्रकट केल्या जातील. चार खूणांपैकी पहिली ११ सप्टेंबर २००१ होती, जी तिसऱ्या धिव्काराच्या परिपूर्तीत इस्लामकडून संयुक्त संस्थानांवरील हल्ला ओळखून देणारी होती. आमच्या इतिहासातील रविवार कायद्याचे प्रतिनिधित्व करणारी अंतिम खूण इस्लामाविषयीच असली पाहिजे, कारण अल्फा आणि ओमेगा नेहमीच आरंभीपासून शेवट दर्शवितो, आणि अल्फा आणि ओमेगा हाच तो आहे ज्याने ह्याच इतिहासासाठी “सात मेघगर्जना” मुद्रित करून ठेवल्या. रविवार कायद्याच्या वेळी इस्लाम संयुक्त संस्थानांवर हल्ला करील.

सात गडगडाटांच्या उलगडणीतील हे तीन प्रमुख घटकांपैकी एक आहे, जे आता उघड केले जात आहे. मोशेने आपल्या इतिहासरेषेत मध्यरात्रीच्या हाकेस प्रतिरूप ठरणारा संदेश जाहीर केल्यानंतर अंतिम हालचाली वेगाने घडू लागल्या. पहिलावानाविषयीची भविष्यवाणी पूर्ण होईपर्यंत दहा अलौकिक, विध्वंसक पीडा आल्या, आणि त्यामुळे इजिप्तमध्ये मध्यरात्री आक्रोश उठला. ख्रिस्त यरुशलेममध्ये प्रवेश करताच क्रूसापर्यंत नेणारी जलद पावले सुरू झाली. संदेश जाहीर झाल्यानंतर मागे फिरण्याचा प्रश्नच उरला नाही. 12 ऑगस्ट, 1844 रोजीच्या एक्सेटर छावणी-सभेपासून दोन महिन्यांपेक्षाही कमी कालावधीत ती भविष्यवाणी पूर्ण झाली.

आणि परमेश्वराचे वचन माझ्याकडे आले, म्हणाले, हे मनुष्यपुत्रा, इस्राएल देशात तुम्ही ही कोणती म्हण म्हणता की, दिवस लांबत चालले आहेत आणि प्रत्येक दृष्टान्त निष्फळ ठरतो? म्हणून त्यांना सांग, परमेश्वर देव असे म्हणतो: ही म्हण मी थांबवीन, आणि ते पुढे इस्राएलमध्ये ती म्हण म्हणून वापरणार नाहीत; पण त्यांना असे सांग, दिवस समीप आले आहेत, आणि प्रत्येक दृष्टान्ताची पूर्तता होणार आहे. कारण इस्राएलच्या घराण्यात पुढे कोणताही व्यर्थ दृष्टान्त किंवा खुशामतीची भविष्यकथन राहणार नाही. कारण मी परमेश्वर आहे: मी बोलेल, आणि जे वचन मी बोलेल ते पूर्ण होईल; त्यास पुढे विलंब होणार नाही; कारण, हे बंडखोर घराण्या, तुमच्याच दिवसांत मी वचन बोलेल आणि ते पार पाडीन, असे परमेश्वर देव म्हणतो. पुन्हा परमेश्वराचे वचन माझ्याकडे आले, म्हणाले, हे मनुष्यपुत्रा, पाहा, इस्राएलच्या घराण्यातील लोक म्हणतात, तो जो दृष्टान्त पाहतो तो पुष्कळ दिवसांनंतरचा आहे, आणि तो फार दूरच्या काळाविषयी भविष्य सांगतो. म्हणून त्यांना सांग, परमेश्वर देव असे म्हणतो: माझ्या कोणत्याही वचनास पुढे विलंब होणार नाही; परंतु जे वचन मी बोललो आहे ते पूर्ण होईल, असे परमेश्वर देव म्हणतो. यहेज्केल 12:21-28.